

Vprašani za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 15(1)(c) Luganske konvencije II ⁽¹⁾ razlagati tako, da se pri „opravljanju“ poklicne ali pridobitne dejavnosti v državi, ki jo veže Konvencija, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče, čezmejna dejavnost pogodbene stranke, s katero potrošnik sklene pogodbo, predpostavlja že ob pripravljanju na sklenitev pogodbe in sklenitvi pogodbe ali pa se ta določba, zaradi določitve sodišča, ki je pristojno za odločitev o tožbi, uporablja tudi, kadar imata pogodbeni stranki ob sklenitvi pogodbe stalno prebivališče v smislu členov 59 in 60 Luganske konvencije II v isti državi, ki jo veže Konvencija, in se mednarodni element v pravnem razmerju pojavi šele naknadno s tem, da se potrošnik pozneje preseli v drugo državo, ki jo veže Konvencija?
2. Če čezmejna dejavnost ob sklenitvi pogodbe ni potrebna:

Ali člen 15(1)(c) Luganske konvencije II v povezavi s členom 16(2) Luganske konvencije II določitev pristojnega sodišča v skladu s členom 5(1) Luganske konvencije II splošno izključuje, kadar se potrošnik med sklenitvijo pogodbe in vložitvijo tožbe preseli v drugo državo, ki jo veže Konvencija, ali pa je poleg tega potrebno, da potrošnikova sopogodbena poklicno ali pridobitno dejavnost opravlja tudi v novi državi stalnega prebivališča oziroma jo usmerja vanjo in pogodba spada na področje te dejavnosti?

⁽¹⁾ Konvencija o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2007, L 339, str. 3).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Landgericht Mainz (Nemčija) 16. julija 2020 – KX/PY GmbH

(Zadeva C-317/20)

(2020/C 348/07)

Jezik postopka: nemščina

Predložitevno sodišče

Landgericht Mainz

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: KX

Tožena stranka: PY GmbH

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali je treba člen 18(1) Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah ⁽¹⁾ razlagati tako, da ta člen poleg določbe o mednarodni pristojnosti vsebuje tudi določbo o krajevni pristojnosti nacionalnih sodišč v zadevah pogodb o potovanju, ki jo mora upoštevati sodišče, ki odloča v zadevi, če imata tako potrošnik kot potnik kakor tudi druga pogodbeni stranka, to je organizator potovanja, stalno prebivališče oziroma sedež v isti državi članici, končni namembni kraj potovanja pa ne leži v tej državi članici, temveč v tujini (tako imenovani „nepravilni položaji“), s to posledico, da lahko potrošnik, v okviru dopolnitve nacionalnih pravil o pristojnosti, zaradi izpolnitve pogodbenih zahtevkov tožbo proti organizatorju potovanja vložijo pri sodišču, na območju katerega ima potrošnik stalno prebivališče?

⁽¹⁾ UL 2012, L 351, str. 1.